



DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.I.20.247/2026/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Nahóczky Ügyvédi Iroda (Cím3, ügyintéző: dr. Nahóczky Endre ügyvéd) által képviselt Felperes1 (Cím2.) kérelmezőnek – a dr. Varga István ügyvéd (Cím4.) által képviselt Alperes1 (Cím1) kérelmezett ellen vagyoni elégtétel megfizetésére irányuló nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 32.Pk.21.682/2025/13. számú végzése ellen a kérelmezett által 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

végzést:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti; a fellebbezett részében helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 11 808 (tizenegyezer-nyolcszáznyolc) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A kérelmezett előtt a kérelmező jogelődje, a cég alperes ellen terjesztett elő keresetet 2017. december 12. napján szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt (a továbbiakban: alapeljárás).

[2] A kérelmezett a 2018. szeptember 17. napján meghozott 3.G.40.765/2017/15. számú végzésével a 2018. szeptember 26. napjára kitűzött tárgyalást hivatalból 2019. január 9. napjára halasztotta el, ezt a végzést a kérelmező jogi képviselője 2018. szeptember 18-án vette át.

[3] A kérelmezett 2019. július 5. napján közbenső ítéletet hozott, majd 29-I. számú végzésével a per tárgyalását a közbenső ítélet jogerős befejezéséig felfüggesztette. A Fővárosi Ítéltábla a 2020. február 5. napján meghozott 20.Gf.40.492/2019/4-II. számú közbenső ítéletével a kérelmezett közbenső ítéletét helybenhagyta, amelyet követően a kérelmezett a 2020. június 18. napján meghozott 32. számú végzésével a per tárgyalásának felfüggesztését megszüntette és az eljárás folytatását rendelte el.

[4] A kérelmezett a 2022. február 24-én meghozott 3.G.40.133/2021/13. számú végzésével szakértői bizonyítást rendelt el és igazságügyi adó-, járulék- és könyvszakértőt

rendelt ki, akit e végzésében felhívott arra, hogy szakvéleményét 60 napon belül írásban terjessze elő. A szakértő a kirendelő végzést 2022. április 11-én vette át, majd a kérelmezett a 2022. augusztus 30. napján meghozott 20. számú végzésével hívta fel a szakértőt, hogy 8 napon belül nyilatkozzon, hogy a szakvéleményt mikorra készíti el, figyelemmel arra, hogy a 2022. augusztus 22. napjáig engedélyezett póthatáridő már eltelt. Ezt a végzést a szakértő 2022. szeptember 6-án vette át, azonban nem nyilatkozott, majd a kérelmezett a 2022. szeptember 27-én meghozott 21. számú végzésével ismételten nyilatkozattételre hívta fel. Ezt követően a szakértő 2022. október 14-én terjesztette elő a szakvéleményét.

[5] A kérelmezett 2023. október 6. napján kelt, a Fővárosi Ítéltábla a 13.Gpkf.43.014/2024/2. számú végzésével pontosított határozatával a per tárgyalását az Európai Unió Bírósága előtt C-630/23. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig felfüggesztette. A kérelmezett a 2025. június 5. napján meghozott 47. számú végzésével a per tárgyalásának felfüggesztését megszüntette és az eljárást folytatását rendelte el.

[6] A peres eljárás a 2025. augusztus 28. napján megtartott tárgyaláson megkötött és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett 3.G.40.184/2025/5-I. számú egyezséget jóváhagyó végzéssel fejeződött be.

A kérelem és az ellenirat

[7] A kérelmező kérelmében kérte a kérelmezettet a polgári peres eljárás elhúzóásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-ának (1)-(2) bekezdései alapján 1 125 600 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezni az alapeljárás 2017. december 13. és 2025. augusztus 28. napja közötti 2814 napjára tekintettel. Az ellenirat kézhezvételét követően kérelmét leszállítva elismerte, hogy a 2020. október 14. és 2021. április 1. napja közötti 169 napra nem illeti meg vagyoni elégtétel.

[8] A kérelmezett elleniratában a kérelem elutasítását kérte 461 200 forint tekintetében. Az eljárás számított időtartamából a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján kérte levonni a 2019. július 5. napjától 2020. június 18. napjáig tartó 349 napot (a továbbiakban: 2. időszak) azzal, hogy a kérelmezőnek lett volna lehetősége az eljárást felfüggesztő végzés ellen jogorvoslással élni, azonban ezt nem tette meg, ezen túlmenően a per elbírálásához indokolt volt a per tárgyalásának felfüggesztése a közbenső ítélet jogerőre emelkedéséig az elszámolás körében, figyelemmel a devizahiteles perek kapcsán az Európai Unió Bírósága előtt kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásokra és az elszámolás körében tapasztalható folyamatos joggyakorlat változásokra (10/2025. jogegységi határozat – Jpe.IV.60.030/2025/17.). Szintén a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján kérte levonni a 2020. október 14. és 2021. április 1. közötti 169 napot (a továbbiakban: 3. időszak), mivel az eljárás szünetelt a kérelmező érdekkörében felmerült okból. A Pevtv. 15. §-ának (4)

bekezdése alapján kérte figyelmen kívül hagyni 2018. szeptember 18. és 2019. január 9. napja között eltelt 132 napot (a továbbiakban: 1. időszak), mivel az 1952. évi Pp. 151. §-ának (1) bekezdése alapján a bíróság hivatalból csak fontos okból, annak megjelölésével halaszthatja el a tárgyalást, ezzel szemben a kérelmezett nem jelölte meg a tárgyalás elhalasztásának okát, a jogi képviselővel eljáró kérelmezőnek pedig a halasztásról való tudomásszerzést követő naptól lehetősége nyílt volna az eljárás elhúzódása iránti kifogás előterjesztésére és a 2022. augusztus 22-től 2022. október 14. napjáig eltelt 53 napot (a továbbiakban: 4. időszak), mert a szakvélemény elkészültére 2022. augusztus 22. napjáig engedélyezett póthatáridő letelt, a szakértő szakvéleményét végül csak 2022. október 14. napján terjesztette elő. Kérte ezen túl az eljárás számított időtartamából a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése alapján levonni a 2024. március 12. és 2025. június 5. között eltelt 450 napot (a továbbiakban: 5. időszak), mivel a pert az eljáró bíróság annak érdekében függesztette fel, hogy az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) jogértelmezését figyelembe véve dönthessen a folyamatban lévő ügyben, amely nem jelentette a kérelmező Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt jogainak sérelmét és álláspontja szerint a per tárgyalásának fenti indokból történő felfüggesztése nem járult hozzá az eljárás lefolytatásához ésszerűnek minősülő időtartam meghaladásához.

Az elsőfokú végzés

[9] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 1 058 000 forint vagyoni elégtételt és 24 308 forint „perköltséget”. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg az állam javára 2026 forint eljárási illetéket és megállapította, hogy 31 742 forint meg nem fizetett eljárási illeték az állam terhén marad.

[10] Az elsőfokú bíróság az alapeljárás számított időtartamát 2017. december 13. napjától 2025. augusztus 28. napjáig számított 2815 napban határozta meg.

[11] Az elsőfokú bíróság a kérelmezettnek az 1. időszak levonásra irányuló kérelmét nem találta alaposnak. Kifejtette, hogy a töretlen bírói gyakorlat szerint a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdésében írt, az eljárás elhúzódása miatti kifogás benyújtására vonatkozó követelményt nem lehet mechanikusan, formálisan megítélni; a konkrét mulasztás gondos vizsgálatával, egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával és a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni azt, hogy a kifogás hiánya a kérelmező terhére értékelhető-e. A féltől akkor elvárható az eljárás elhúzódása miatti kifogás benyújtása, ha a bíróság oly mértékben mulasztotta el az ésszerű időn belüli eljárási cselekmények megtételére vonatkozó kötelezettségét, amely a vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, a kifogástól pedig alappal várhatja a sérelem orvoslását. A kérelmezett a folytatólagos tárgyalást kitűzte, így nem volt mulasztása; a kérelmezett hivatkozása alapján legfeljebb az eljárás szabálytalansága miatti kifogás lett volna előterjeszthető, amelynek a vagyoni elégtétel szempontjából nincs jelentősége.

[12] Szintén nem csökkentette az eljárás időtartamát a 2. időszakkal sem, mivel a közbenső ítéletet követően a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 213. §-ának (3) bekezdése szerint a követelés összegére vonatkozó tárgyalás csak a közbenső ítélet jogerőre emelkedését követően volt folytatható. A Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján a kérelmező érdekkörébe tartozó tétlenségi időszak vonható le; amelyek a kérelmező rendelkező cselekménye, mulasztása miatt teltek el szükségtelenül; ez jelen esetben nem áll fenn. Nincs ezért annak jelentősége, hogy a kérelmező jogorvoslati jogával nem ért, és a felfüggesztő végzés elsőfokon jogerőre emelkedett.

[13] A kérelmező nyilatkozatára is tekintettel alaposnak találta a 3. időszak levonását.

[14] Nem csökkentette az eljárás számított időtartamát a 4. időszakkal, mivel az alapeljárásban a bíróság két alkalommal is felhívta a szakértőt a szakvélemény benyújtására; a kérelmező által benyújtandó kifogástól erre is tekintettel alappal nem volt várható a sérelem orvoslása.

[15] Megállapította, hogy az 5. időszak sem vonható le az eljárás számított időtartamából. Kiemelte, hogy a kérelmező, illetve a kérelmezett érdekkörében felmerült elhárítható okok miatti levonásra egyrészt a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése, másrészt a (4) bekezdése ad jogszabályi alapot, a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése csak az előző jogszabályi rendelkezések alapján való levonás mérlegelését engedi, nem szól a kérelmező és az eljáró bíróság tevékenységein kívüli okokról. A jogalkotó olyan szabályozási modellt kívánt alkotni, ahol rögzíti azt az időtartamot, amelynek a meghaladása esetén a fél vagyoni kompenzációra jogosult az eljárások észszerű időn belüli befejezéséhez való joga sérelme folytán, amelynek összegét csak a saját felróható magatartása csökkentheti. A bírói gyakorlat szerint a pernek az előzetes döntéshozatali eljárásra tekintettel való felfüggesztése nem ad lehetőséget a figyelembe vehető időtartam csökkentésére. Annak vizsgálata, hogy a felfüggesztés indokolt volt-e, meghaladja a vagyoni elégtétel iránti eljárás kereteit.

[16] Mindezek alapján a kérelmező igényét a módosított kérelem szerint alaposnak találta és ennek megfelelően kötelezte a kérelmezettet vagyoni elégtétel megfizetésére. A kérelmező pernyertességének arányát 94 %-ban határozta meg és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett a felek eljárási költségéről. A Pp. 102. §-ának (1) és (6) bekezdései alapján kötelezte a kérelmezőt a pervesztességével arányosan a feljegyzet eljárási illeték megfizetésére és rendelkezett arról, hogy a fennmaradó illeték az állam terhén marad.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[17] Az elsőfokú bíróság végzése ellen a kérelmezett terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte a végzés megváltoztatásával a marasztalási összeget csökkenteni 393 600 forinttal. Állította, hogy az eljárás számított időtartamából nem lehet figyelembe venni további 984 napot.

[18] Fenntartotta, hogy a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése szerint nem számítható bele a bírósági eljárás számított időtartamába az 1. időszak, mivel a jogi képviselővel eljáró kérelmezőtől elvárható lett volna az eljárási kifogás előterjesztése az eljárás elhúzódásának megelőzése érdekében. Az 1952. évi Pp. 114/A. §-a (2) bekezdésének a) vagy c) pontja alapján a kérelmezőnek lehetősége volt az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésére. A kérelmezett mulasztását abban látta, hogy az 1952. évi Pp. 151. §-ának (1) bekezdésébe ütközően halasztotta el a tárgyalást.

[19] Érvelése szerint a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján nem számítható be a bírósági eljárás időtartamába a 2. időszak sem, hiszen a kérelmezőnek lehetősége lett volna az eljárást felfüggesztő végzéssel szemben jogorvoslattal élni, amelyet elmulasztott. A jogorvoslat igénybevétele ugyan valóban csupán lehetőség a fél számára, de eredményes joggyakorlás esetén lehetőség lett volna a per folytatására, a jogorvoslati jog gyakorlásának elmulasztása nem eshet a kérelmezett terhére. Fenntartotta emellett, hogy a per elbírálásához az eljárás felfüggesztése a közbenső ítélet jogerőre emelkedéséig feltétlenül szükséges volt.

[20] Kérte továbbá levonni a 4. időszakot, mivel a kérelmező az 1952. évi Pp. 114/A. §-a (2) bekezdésének b) pontja lapján benyújthatott volna az eljárás elhúzódása miatti kifogást, amely arra irányulhatott volna, hogy a bíróság alkalmazza a mulasztóval szakértővel szemben rendelkezésére álló eljárási lehetőségeket.

[21] Továbbra is kérte a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése alapján az eljárás számított időtartamából levonni az 5. időszakot. Előadta, hogy bíróság a per tárgyalását annak érdekében függesztette fel, hogy az EUB döntésének bevétele révén döntsön az előtte folyamatban levő ügyben, ez nem jelentette a felperes jogainak a sérelmét. A per érdemi elbíráláshoz indokolt volt a felfüggesztés, amely nem járult hozzá az eljárás lefolytatásához észszerűnek minősülő időtartam meghaladásához.

[22] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú bíróság határozatának helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

A másodfokú bíróság döntése

[23] Az ítéltábla a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése szerint irányadó Pp. 370. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel nem lépte át a fellebbezés és fellebbezésre tett észrevétel korlátait és nem érintette a kérelmezettet 664 400 forintban marasztaló rendelkezést, a kérelmezett fellebbezését pedig a következők szerint nem találta alaposnak.

[24] Mindenekelőtt az ítéltábla rögzíti, hogy a másodfokú eljárás nem az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az ítéltáblának a fellebbezést kell elbírálnia. Ezért a fellebbező félnek a fellebbezésben kell feltüntetnie - egyebek mellett - a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének b) és d) pontjai körében, hogy a másodfokú bíróság milyen okból változtassa meg az elsőfokú határozat kifogásolt rendelkezését, illetőleg melyek azok az anyagi és/vagy eljárási jogszabálysértések, amelyekre a fellebbezést alapítja; a Pp. 370. §-a (1) bekezdésének 2. mondata értelmében ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre korlátainak minősülnek a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ezért a fellebbező félnek az a fellebbezésben tett előadása, hogy fenntartja az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, nem pótolja annak az anyagi vagy eljárási szabálysértésnek a megjelölését, amelyre a fellebbezését alapítja (pl. BDT2021. 4397.). Mindezek miatt a kérelmezett fellebbezésben hivatkozott ellenirata nem része a fellebbezésnek, ezért az ítéltábla kizárólag a fellebbezésben feltüntetettek alapján bírálhatta el a fellebbezést.

[25] Az elsőfokú bíróság a kérelem elbírálásához szükséges mértékben a tényállást feltárta és helytállóan állapította meg, továbbá abból helyes jogi következtetésekre jutott, döntésének indokait az ítéltábla is osztotta, amelyeket csupán a fellebbezésre tekintettel egészít ki a következők szerint.

[26] Az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte az 1. időszak levonását. A kérelmezett elleniratában és fellebbezésében is arra hivatkozott, hogy az eljáró bíróság a 2018. szeptember 26. napjára kitűzött tárgyalást az 1952. évi Pp. 151. §-ának (1) bekezdését megsértve halasztotta el hivatalból, annak okát nem jelölte meg. A kérelmezett sem vitatta, hogy az eljáró bíróság a kitűzött tárgyalás elhalasztásával egyidejűleg intézkedett az új tárgyalás kitűzéséről is. A kérelmezett érvelése szerint a kérelmező az 1952. évi Pp. 114/A. §-a (2) bekezdésének a) vagy c) pontja alapján nyújthatott volna be az eljárás elhúzódása miatti kifogást ezen intézkedés kapcsán, azonban maga sem jelölte meg azt a bíróság részére az eljárás lefolytatására, eljárási cselekmény elvégzésére vagy valamely határozat meghozatalára megállapított határidőt, amely eredménytelenül telt [1952. évi Pp. 114/A. §-a (2) bekezdésének a) pontja; de arra sem nyilatkozott, hogy az eljáró bíróság tárgyalás kitűzésére tekintettel miként állapítható meg, hogy az ügyben a bíróság utolsó érdemi intézkedése óta eltelt az az ésszerű időtartam, amely elegendő volt arra, hogy a bíróság az eljárási cselekményt elvégezze, vagy annak elvégzéséről rendelkezzen, azonban a bíróság ezt nem tette meg [1952. évi Pp. 114/A. §-a (2) bekezdés c) pontja]. Csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy az 1952. évi Pp. 142. §-a (2) bekezdésének megsértése a következetes bírói gyakorlat szerint az eljárás elhúzódása miatti kifogással nem orvosolható (Kúria Pkf.IV.24.815/2014/4. alatti határozata, BDT2006. 1458). Az pedig, ha a bíróság a tárgyalás elhalasztásának okát nem jelöli meg, ezen esetek egyikébe sem illeszthető; nem az eljárás elhúzódása, hanem annak szabálytalansága miatti kifogás (1952. évi Pp. 114. §) előterjesztésének kérdését vethette volna fel (Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.004/2024/5. alatti határozata).

[27] Egyetértett az ítéltábla azzal is, hogy a 2. időszakkal sem csökkenthető az eljárás időtartama. Ezzel összefüggésben az ítéltábla elsődlegesen azt hangsúlyozza, hogy ezen időtartam ténylegesen nem minősül tétlennek, hiszen a másodfokú eljárás folyamatban volt; csupán ezzel párhuzamosan az elsőfokú eljárás nem folytatódott a követelésösszecszerúségére. Másrészt – ahogyan arra az elsőfokú bíróság is rámutatott - az 1952. évi Pp. 213. §-a (3) bekezdésének utolsó mondata szerint közbenső ítélet esetén a tárgyalás a követelés összegére (mennyiségére) vonatkozóan csak a közbenső ítélet jogerőre emelkedése után folytatható; ezen rendelkezés minden külön bírói intézkedés nélkül megakasztja a tárgyalás folytatását a közbenső ítélet jogerőre emelkedéséig (Debreceni Ítéltábla Pf.20.302/2011/4. alatti ítélete). Ebből következően az eljárás előrehaladásával összefüggésben nincs annak jelentősége, hogy az eljárás bírósága a per felfüggesztéséről rendelkezett, mint ahogyan annak sem, hogy ez ellen a végzés ellen a kérelmező élt-e jogorvoslattal. A közbenső ítélet jogerőre emelkedéséig az összeszerúségre vonatkozóan a per a törvény erejénél fogva nem volt folytatható. Arról pedig, hogy az 1952. évi Pp. 213. §-ának (3) bekezdése alapján a perben közbenső ítéletet hoz, az eljárás bírósága döntött; sem a közbenső ítélet meghozatala, sem ennek következményeként az elsőfokú eljárás megakadása nem a fél rendelkező cselekményéből ered, ekként nem ad lehetőséget az eljárás időtartamának a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdésén alapuló csökkentésére.

[28] Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül mellőzte a 4. időszak levonását is. Kétségtelen, hogy a szakértő mulasztása miatt az alapeljárásban ezen időszakban érdemi eljárási cselekmény nem történt, az eljárás nem haladt előre. Azonban az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott bírói gyakorlat szerint a féltől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást a folyamatban lévő perben, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől pedig alappal várhatja a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását. A kérelmező eljárás elhúzódása miatti kifogásban valóban indítványozhatta volna a szakértővel szemben alkalmazandó további intézkedések meghozatalát, azonban az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy attól alappal nem volt várható a sérelem orvoslása, hiszen az eljárás bírósága a kifogás előterjesztésnek hiányában is többször felhívta a szakértőt a szakvélemény előterjesztésére.

[29] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást akként, hogy a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése a levonásra nem ad alapot. A Pevtv. törvényjavaslathoz fűzött – az Alaptörvény 28. cikke szerint a rendelkezés értelmezésénél is irányadó - miniszteri indoklás szerint a bíróságnak a vagyoni elégtétel megállapítása során azt kell vizsgálnia: a kérelmező, valamint a bíróság eljárási cselekménye, illetve mulasztása mennyiben járult hozzá az eljárás elhúzódásához, és az alapperben volt-e olyan időszak, amely akár a kérelmező, akár a vizsgált bírósági eljárásban eljárás bíróság érdekkörében felmerülő, elhárítható ok miatt szükségtelenül telt el. törvényjavaslat indoklása csak a bíróság és a kérelmező cselekményeit vette figyelembe, amiből az következik, hogy arra volt tekintettel: a bíróság működésében akár emberi, akár technikai okból következhet be fennakadás. A Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése

sem ír a kérelmező és bírósági eljárást lefolytató bíróság tevékenységein kívüli okokról; ebből is következően, az elsőfokú végzésben is felhívottak szerint a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése nem teremt egyes időtartamok levonására alapot adó új okot. A kérelmezett által megjelölt jogszabályhely alapján tehát az alapeljárás számított időtartama nem csökkenthető, ezért nincs jelentősége annak, hogy a per felfüggesztése ténylegesen indokolt volt-e. Az ítéltábla hangsúlyozza emellett, hogy a következőes bírói gyakorlat szerint a per annak érdekében felfüggesztése, hogy az EUB jogértelmezését figyelembe véve dönthessen a folyamatban lévő ügyben nem ad lehetőséget a figyelembe vehető időtartam csökkentésére. (Ez az értelmezés jelenik meg, a teljesség igénye nélkül a Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.092/2026/2., Pkf.II.20.345/2022/2. – közzétéve: BDT2023. 4600, Pkf.II.20.458/2022/4. – közzétéve: BDT2023. 4621, Pkf.II.20.003/2023/2. – közzétéve: BDT2023. 4620, Pkf.II.20.032/2023/2. – közzétéve: BDT2023. 4700, Pkf.I.20.031/2025/2., Pkf.I.20.380/2025/2. számú végzéseiben.)

[30] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 389. §-a és 383. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érintve, a fellebbezett részében helybenhagyta.

[31] A kérelmezett fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban a kérelmező a másodfokú eljárásban költséget nem számított fel, ekként arról a Pp. 82. §-ának (1) bekezdése szerint rendelkezni nem kellett.

[32] Az ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. §-ának (1) bekezdése és 47. §-ának (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték a kérelmezett illetékmentességére figyelemmel a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

Debrecen, 2026. június 4.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró